

VÀ EM, GIỮA LŨNG CHỪNG HẠNH PHÚC

CAO VI KHANH

Người nơi xa xôi người bên kia trời
Người nay xa xôi người bên kia đời (*)

Bên kia trời. Bên kia đời.

Khi tôi cúi đầu té nhủi lên đồng giầy thừng bỏ bừa bãi sát be thuyền đêm hai mươi chín tết năm đó, ngay chính lúc đó, tôi bỗng có linh cảm như mình vừa bước trệch ra khỏi đời nhau, mãi mãi. Ở... mà để chừng cũng không hẳn vậy đâu. Chắc là tôi có phong phanh một điều gì đó từ mười lăm hai mươi phút trước, khi trong đêm mù mịt bỗng nghe một tiếng nấc nhỏ, của em. Tôi đã dò theo bóng tối với tay bóp nhẹ lên vai em. Đầu xương vai lạnh ngắt. Không dựng mà tôi tưởng như em không còn đó nữa. Ở bên tôi, chỉ là một cái gì đang lao xao... rạn vỡ.

Trong chòi lúc đó còn thêm mấy người khách khác. Ai nấy đều ngồi bó gối lặng thinh, giương tai chong mắt rón nghe ngóng cho bằng được hết mọi động tĩnh khả nghi để chực hờ bỏ chạy. Không khí trầm trọng đến nỗi làm tôi mới vừa áp miệng vào tai em định nói một lời trấn an đã phải nín khựng. Trong bóng đêm, vừa lúc em quay mặt lại. Mũi tôi trờ tới cọ vào mũi em, bất ngờ. Em giữ mũi lại, cạ sát. Nụ hôn rất bỗng, mẫn mẫn. Mặt em ướt đẫm nước mắt lạnh lẽ, khóc tự bao giờ...

Hồ như có một điều gì không nói được biến thành cái hôn vói, nắn nít đến tội tình. Nghĩ vậy rồi thôi. Tôi cũng mệt đến độ buông xuôi theo lời giải thích dễ dàng nhất cho mình. Chắc tại em quá lo lắng...

Rồi người dẫn đường tới.

Em đi dựa bên tôi, bước nặng. Rồi bờ sông và chiếc ghe xẹp. Bóng người lơ nhơ. Đêm bịt mắt. Hàng dứa nước kêu lạo xạo. Vừa lúc tôi dang tay kéo em lên miếng ván cầu, tôi đột ngột nghe tiếng em, tha thiết như tiếng cầu kinh mà dứt khoát như lần sao rụng. Anh đi trước ... Chớ với. Em còn nói gì nữa mà gió bạt mắt làm tôi không nghe được. Rồi người ta xô nhau ùa xuống ghe như một bầy cướp biển. Tôi vượt tay em, té nhào vào khoang thuyền, ngoi lên được thì không còn thấy em đâu ... Ghe bỏ bến thật nhanh. Tôi vượt tay em, lần đó. Bãi bờ lau lách...

Bên kia trời. Bên kia đời.

Bên kia trời. Bên kia biển. Bên kia núi. Bên kia sông... Bên kia một hữu thể nghĩa là ở bên kia một ngăn chia hữu hạn. Nghĩa là có một bên kia để còn hy vọng.

Bên kia đời.

Là hết. Là thôi. Là mãi mãi. Đời làm gì có bên kia để ở bên này mà mong mãi. Lỡ. Trễ. Vượt. Mất. Hoặc có hoặc không. Chỉ một lần. Rồi thôi.

Bên kia đời là ở bên kia một định mạng. Là ở bên kia một duyên số. Là ở bên kia một hạnh phúc. Người nay xa xôi người bên kia đời (*)

Khi tôi trở về từ một trại giam sau khi đã bị phao tin làm là mất tích trong ngày tháo chạy, em đã lập gia đình với người bạn trai hàng xóm. Anh ta đeo đuổi em khi còn ở trung học. Nhà cửa bị tịch thu, cha bị tù đưa ra ngoài Bắc. Mẹ yếu đuối, buồn lo đến bệnh hoạn rồi mất đột ngột bỏ em lại với hai em trai nhỏ dại. Em theo lời mẹ trốn lấy chồng như một lối thoát. Nhà con một lại khá giả, anh con trai tốt bụng và hết mực say mê, bảo trọng em và gia đình hết lòng. Em bỏ đời em sống đời người khác ... Tôi trở về mà in hệt như biệt xứ. Thành phố nơi tôi làm việc năm năm bỗng trở nên lạ hoắc. Ở quê thì gia đình bị xếp vào thành phần đối tượng, anh em thất tán tù đầy, ba tôi đã nhấn dừng về. Tôi sống lây lất, trọ nhà một người quen cũ. Rồi tôi gặp lại em, một buổi chiều khi đang đi vác mướn cho vựa trái cây, gần khu chợ cũ. Bên kia đường, con nắng xé nhuộm tóc em vàng hoe, áo bà ba bằng vải phin trắng, chiếc quần sa-teng đen gió thổi ngược dán sát cặp chân dài rù quền, đôi guốc đồng thô không giấu được vẻ kiêu sa. Em gọi tôi. Tiếng kêu hốt hoảng vượt ra từ một quá khứ bí bùng, ra bộ bình tĩnh lắm mà sao tôi nghe được trong đó hết cả những xôn xao. Buổi chiều đó, trong chiếc quán cóc xập xệ che nghiêng một bức tường vôi lờ, giữa hai ly chanh đá, chúng ta đã cố tình giải bày hoàn cảnh riêng của mình mà thật ra có ai tra vấn gì ai đâu. Em đã giải thích cuộc hôn nhân của em. Tôi đã biện minh cho sự tránh mặt của mình từ khi trở lại thành phố cũ. Làm như gặp lại nhau, cả hai đều tự thấy có lỗi dù không ai bắt bẻ ai điều gì. Làm như cả hai đã phạm phải một lời nguyện nào đó dù suốt mấy năm quen biết nhau chưa ai kịp nói một lời hẹn thề nào hết. Tôi nói, giả cười. Em vừa nói vừa khóc. Giọt nước mắt kèm giữ vụng về thả lăn trên gò má đỏ hồng, đọng lại như một giọt sương lè muện. Em kéo sụp chiếc nón lá. Nắng ngoài kia bỗng chợt xiên ngang làm ửng sáng mấy hàng chữ lộng. Một câu thơ của ai đó.

Chân người có vui những chiều cuối phố
Chân người có nguôi những chiều mưa rơi (*)

Thuở đó vui thiệt em há. Em chưa tới hai mươi, đẹp mỏng mảnh như lá cỏ non và tinh anh như một con sóc nhỏ, thường đạp chiếc xe kiểu Nhật hai cái bánh nhỏ xíu chạy ngang ngôi nhà tôi ở trọ, những sớm những chiều có gió hây hây thổi ngược mớ tóc em bung ra thành một vốc tơ huyền. Dáng em thanh thoát làm nhớ con hạc gầy bay ngang vàng trắng cổ. Tôi mới ra trường, xa nhà, bắt chợt thấy em lần đầu là đã muốn làm thân. Vậy mà tôi quen em cũng chỉ là chuyện dung rui. Xe hư, tôi ngang qua bất ngờ, ghé lại gắn giùm sợi giây sên trở chúng. Em áy náy lục tờ giấy trắng trong cặp cho tôi lau tay, miệng cười bối rối. Tôi ngó lên thấy da mặt em mỏng đánh, chạy lảng xãng những đường chỉ máu đỏ hồng. Rồi cặp môi em tươi rói, ướt rịn như lớp phấn hoa đọng sương, hai nửa vành môi trên đầu lại đều đặn y hình trái tim vẽ khéo. Cặp mắt pha màu hạt dẻ chấp chới những tia nhìn cũng lạ. Như ngờ ngác ở đâu đâu lại như cận kề bên cạnh. Thiệt nhanh tim tôi nháy hột một nhịp. Tự dưng tôi quên mất mình là khách lạ, thấy chừng như quen em đã lâu rồi ... Em vô tình qua lại sau đó. Tôi cố tình đón đợi chào hỏi. Lúc thì buổi sáng giả đờ như có việc đi sớm khi em đến trường. Lần thì bữa trưa làm bộ về trễ để gặp em tan học. Ngày nghỉ lại thả loanh quanh mấy khu phố chợ ngóng đợi một tình cờ. Có bữa phơn phớt một nụ cười như mây. Hôm khác băng quơ mấy lờ mưa nắng. Không biết cái gì xui

khuyến làm tôi linh hoạt khác thường. Mà em láu lỉnh cũng chẳng vừa. Cái đầu nhỏ xíu mà bén nhạy không ngờ. Em đùa giỡn chọc ghẹo tôi như chú mèo giỡn chuột. Lúc thì em gán tôi cho cô bạn này khi thì cặp tôi cho cô bạn khác. Ban đầu em gọi tôi là ông xưng tui. Rồi đổi lại gọi chú xưng tên. Rồi vượt miệng gọi anh lúc nào không hay nữa ... Vậy đó, vậy đó rồi mình trở thành một cái gì rất cần thiết của nhau, gặp ít cũng thấy thiếu mà gặp nhiều cũng thấy thiếu. Em bái trượng làm tôi thấy ba tháng hè sao mà đằng đẳng. Mới gặp hôm qua đã thấy nhớ ngày mai. Từ giã về rồi còn quày quả trở lại tại bỏ quên cái này hay mượn lộn cái kia. Ngày tư ngày tết tôi chần chờ đợi cho tới chiều ba mươi mới vội vã nhảy lên chuyến xe liên tỉnh chót để về quê thăm cha mẹ...

Những chiều cuối phố. Những chiều cuối phố.
Những chiều mưa rơi. Những chiều mưa rơi.

Đã có bao nhiêu góc phố chiều mình đưa đón nhau. Bao nhiêu hạt mưa còn lấp lánh tới bây giờ khi cuộc tình đã tận. Cái gì cũng làm thành kỷ niệm hết em. Đã có lần nào em nhớ lại. Những chiều cuối phố. Những chiều mưa rơi ... Ở đó.

Thành phố nhỏ như chiếc khăn tay. Yêu em, tôi yêu luôn thành phố đó, vì em. Tôi biết ơn luôn những con đường đã nhẫn nại đưa đón em khi tôi chưa tới đó. Tôi thương luôn hàng cây me già sụ đã che em mưa nắng khi tôi còn ở một chỗ nào khác. Chiếc cầu sắt rỉ sét. Lề cỏ cháy vàng. Bực thạch sụ nát. Và sóng nước. Và đảo xa. Tôi thấy tôi thân thiết không sót một cái gì đã in dáng em qua, ngay từ khi tôi chưa biết. Chiếc xe bán đậu đỗ bánh lọt góc nhà bưu điện mà lần nào ở trường về em cũng ghé lại cho được, mấy cái sạp bán cóc ỏi xoài chua dầm nước cam thảo vàng lờm mà lần nào đến trường em cũng tạt qua gói ghém nhét đầy cặp, rạp chiếu bóng hát nhạc Ấn Độ inh ỏi mà lần nào đi ngang em cũng háy mắt hình mũi uốn éo bàn tay giễu cợt ... Tôi thấy tôi thương luôn những dãy phố lâu hồng chợ, những ngõ xóm lầy lội vàng hắt bóng điện cầu, khu bến xe mới ám bụi đỏ như chu sa, bãi chợ chiều hoang tịch... và cả ngôi trường nằm lọt thỏm giữa cánh đồng mông quạnh ... Cái gì có dính dáng chút hơi hướm em đều bắt tôi đem lòng yêu mến. Mà không yêu mến sao được. Khi khói sóng ở đó đã làm mắt em hồ thu, khi gió lạnh ở đó đã làm môi má em hồng đào, khi đất đai cây cỏ mùa màng thời tiết ở đó đã làm em nhan sắc. Từ một lúc nào không biết, tôi thấy trong tôi hình ảnh em đồng hoá với phố xá, ruộng vườn, kinh rạch của một vùng đất mới đã cưu mang tôi, tên lãng tử đã vương chân vì một sợi tóc bay hoang.

Ta thương em cuộc đời tan vỡ
Ta thương em đời cuốn theo dòng (*)

Liên tiếp mấy ngày sau, cứ gần xế em lại xách giỏ đi chợ chiều. Ngang vựa trái cây em ngừng lại hỏi thăm tôi sức khỏe mà con mắt thì ngó xuống thấy buồn còn hơn vật nặng rót lại ngoài bến nước. Có một lần trước khi bỏ đi em đưa vội cho tôi tập giấy mỏng mà miệng thì nói trống không. Đọc đi rồi trả lại. Tôi mới ngó qua em đã quay lưng, hai bờ vai còn thấy run run. Toàn là thơ tôi đã làm khi chúng ta yêu nhau. Có những câu chưa thành bài tôi đã viết bung thừa trên vách nhà trọ,

trên bao thuốc lá hay trên những trang sách đọc dở dang, tôi đã quên lửng mà em đã thu góp rồi nắn nót chép lại lúc nào không hay, gìn giữ từ mấy năm nay. Tôi không khóc mà tự dưng nước mắt bỗng cay cay, không phải tại mấy câu thơ tìm lại mà chính tại sự ân cần quá đỗi của em, đã có lần vừa điếu vừa dỡ tôi làm thơ tại em muốn làm anh bất tử. Có những bài chính tay em đánh máy rồi gửi cho những tờ báo ở Sài-gòn, rồi náo nức chờ đợi thay tôi ... Cả đến cái bút hiệu cũng là do em chọn lựa bằng hai tên của chúng ta ghép lại. Tôi biết không phải tại háo danh mà chẳng qua là cái lối yêu đương tới-nơi-tới-chốn của em vậy thôi. Giống y như cái nháy mắt cho bằng được ở ngay sau lưng của mẹ vì không nỡ để tôi buồn xo giữa chợ, y như nụ hôn em nhận vùng vàng đằng sau góc phố mà hai con mắt lại lim dim như để biểu tôi yên tâm. Em yêu hết mình hết mảy. Em yêu là cho là hiến là dâng. Là phủ dụ là đùm bọc. Hình như em có khám phá ra một chút tài vật nào đó của tôi và yêu luôn cái tài vật đó. Tôi không để ý tới nó thì em lo vậy thôi. Có lúc tôi thấy em còn muốn già hơn tôi nữa. Em chu đáo hơn một người vợ đã cưới xin. Lần nào gặp nhau cũng phải giáo đầu mấy cái chuyện mập ốm, rồi là chuyện thuốc men cơm nước ... làm như không biết chính em mới là thực phẩm cần thiết nhất của tôi. Mỗi lượt trốn nhà tới thăm là ba phần tư thời giờ đã lo thu vén mớ quần áo sách báo vật bừa bãi trên sàn nhà, cột lại tấm màn cửa sổ, quét bụi cái kệ sách, thay nước thay hoa cho cái bình trên bàn viết còn nguyên mấy nhánh hoa dại từ lần gặp trước. Em đi lại, em nhăn mũi em hít hà tay em thoăn thoắt dẹp chỗ này sửa chỗ kia. Làm như em cứ sợ có một lúc nào đó tôi sẽ chìm lấp dưới cái đồng hồ điện kia. Mặc dầu em cũng thừa biết tôi có để ý gì đến cái mớ vật dụng thừa thải đó đâu. Tôi chỉ cần có em thôi. Tôi chỉ thấy tôi và em trong cái cõi riêng rất thân ái của mình.

Cái cõi riêng đó, buổi chiều đó, bỗng đâu dựng lại giữa đời, biện biệt tôi và em với cõi nhân gian. Trong lòng tôi có cơn mê hoảng nào làm mà mất. Trong một chốc, tôi bỗng quên hết, cái thế giới nhục nhằn chung quanh. Tôi chỉ còn thấy cái cõi mướt mà của chúng ta, những ngày tháng của chúng ta, những đau thương và nước mắt, những mặn nồng và tiếng cười, những nghiệt oan và uất ức ... Tôi còn thấy nhiều thứ nữa, những hy vọng và những nắm mồ, những hẹn hò và những thất tán, những đường mật và những gặt gẫm ... Tôi thấy nhiều thứ lắm đến nỗi mắt tôi như hoa lên trước đời ảo hóa, cả tôi và em phút chốc cũng không. Tại sao? Tại sao cuộc biển dâu này? Tại sao em? Tại sao tôi? Tại sao cuộc nghiệt oan này? Và tại sao lại là em với tôi phải chịu riêng nỗi đau chung này? Rồi ... không dưng mà tôi bỏ chạy theo em. Và ngay khi chiều sắp sửa vào tối, khuất sau một góc còng cối, tôi dang tay níu em lại. Một thoáng, cả hai sừng nhìn nhau ... rồi buông mình vào lòng nhau ... bật khóc. Em khóc. Tôi khóc. Nước mắt không kèm nữa chảy nhòa ra đêm...

Vậy rồi chúng ta đi lại với nhau, sau đó, như đời chưa kịp trở trêu. Như em chưa thuộc về người khác. Và tôi vẫn là người tình si bạt mạng. Chúng ta xe lại liền vo vòng tình bị đứt khúc tức tưởi. Mặc kệ những đổi thay và những xáo trộn xung quanh, chúng ta tìm đến nhau tự nhiên như hai kẻ sống sót cuối cùng sau cơn hồng thủy.

Những ngày. Những tuần. Và tháng. Và năm. Khi đi xóm. Lúc tàn buổi chợ. Căn gác đậu nhờ như cái lồng chim tòi tàn gá đỡ dưới mái nhà lợp tôn của người bạn ngó thẳng ra khu nghĩa trang thành phố, em ghé lại, lẩn lút như bóng chim ngoài nội. Lần đầu, cơn mưa bóng mây bắt chợt, em tới như giọt nước e dè, một chút bờ ngỡ, rồi em nhìn tôi chăm chăm, con mắt mới đó đã mừng đỏ, chợt bật khóc oà khi đặt mấy ngón tay thon suốt lên bàn tay xương xẩu bầm dập của tôi. Có một cái gì đó tương phản với những ngón tay đã có lúc bung nhảy trên những phím serenade cùng em. Em khóc ngọt ngào như nước mắt đã chực hồ đầu sẵn. Nước mắt trước chưa kịp khô nước mắt sau đã chảy tiếp lên lồng ngực tôi, nóng hổi. Đôi gò vú đã đàn bà độn hồng dưới lớp áo tơ mỏng đánh. Áo may từ thời con gái kích tà tức tưởi làm bung chiếc nút ngực, thắc thòm. Tôi miết em sát rạt vào mình nghe da thịt râm ran mà sao thấy lòng Chuối xuống bình an như chạm vào thánh thể. Sao tôi vẫn thấy em nhỏ nhắn, mỏng manh và trong suốt như tờ giấy pelure chép thơ ngày trước. Tôi vuốt tóc em, vỗ về em mà như vỗ về chính tôi đừng khóc. Tôi nói thầm với em mà như nói thầm với chính tôi bên kia đời, đã bên kia đời rồi em.

Thuở đó tôi nghèo quá, tù về theo bạn bè đi vắc mượn bữa có bữa không. Lần nào ghé lại em cũng tay xách nách mang. Khi thì mấy ký gạo cho tôi nấu cháo cầm hơi những ngày thiếu việc, lúc thì xấp vải trắng cho tôi may thêm cái áo lành lặn, rồi gói thuốc Samit em mua đâu ngoài chợ trời kèm theo bịch cà phê đá những buổi trưa nắng gắt, chai nước mắm và gói tiêu sọ cho tôi gởi về gia đình khi tết nhất ... Lòng em tám mẩn như cái cò cái vạc. Mà cái lao đao nhất, em ơi, chính là con mắt bồi hồi giấu sót nỗi đam mê cay đắng. Con mắt những lần sau không khóc nữa. Con mắt chỉ lặng lẽ nhìn tôi, hàng lông mi chớp chớp cả triệu điều không nói được. Con mắt xốn xang một khát vọng bị kèm giữ đến đại người. Em đến không ngờ. Mà em đi cũng không kịp bịn rịn. Đã có lúc tôi gọi em là hạc. Như Hạc. Cái tên nghe như một thú nhận ngậm ngùi về tình trạng quần bách của tình ta. Em đến em đi, thấp thoáng như hạc nội mây ngàn không hò không hẹn. Mà làm sao hẹn hò cho được khi em có cả trăm ngàn thứ bần phận chằng buộc vây quanh. Em len lách, tránh né, san sẻ mớ ngày tháng làm vợ hồ với giờ phút làm tình nhân đấm đui. Tôi biết sự khó khăn của em, sự dằng co của em, cơn mê và hồi tỉnh. Em ghé thăm tôi, những sớm nắng những chiều mưa, điềm đạm như biết rất rõ điều mình muốn và bối rối như biết điều mình muốn là một điều bất khả. Em lao đao tội nghiệp trên sợi giây tình đung đưa trên ghẹo. Em tới hăm hở như một điều quyết đoán để khi về lại buồn tênh như lỡ sót một điều gì. Giọt mồ hôi lấm tẩm dính bệt mấy sợi tóc mai rối rắm khi môi chúng ta cuống quýt tìm nhau. Và cũng chính những sợi tóc mai đó bỗng trần trở lênh đênh khi chúng ta thờ thần buông nhau ra, tê tái. Một chút gì đó của lẽ thói xả hội làm kèn cựa cơn đam mê nóng sốt, nửa muốn tung hê nửa lại dùng dằng. Cuộc tình vô vọng, cắn đắng nửa-ở-nửa-về làm chúng ta cứ nửa tỉnh nửa mê. Bàn tay đôi môi cứ thương nhớ giục giã mà những con mắt lạnh buốt ngó dọc ngó ngang ngoài đầu ngõ làm em co ro như cô bé bán diêm của Anderson. Mà lòng em thì cũng y như lòng cô bé bán diêm trong buổi chiều đông trước lễ, em cứ phải ghé lại để quẹt cho tôi những diêm lửa tin yêu trong cơn hấp hối của tình người buổi đó. Dẫu sao, đó là những cơn mơ tuyệt vời khi cuộc đời chỉ còn là ác mộng. Nhớ lắm em ơi, mấy đầu móng tay trơn trơn nửa vành nguyệt khuyết

đã xuyết xoa từng vết chai sạn trên đầu vai tôi, lau khô vết máu trên từng vết trầy xước cánh tay tôi, vuốt luồn vào mớ tóc khô rối tôi mà vỗ về ... Nhớ lắm em ơi, những giọt nước mắt em đã nhỏ xuống đời tôi, cứu rỗi...

Có bao giờ em nhớ tình ta
Có bao giờ gối chăn nhạt nhòa (*)

Đã có lần em kể tôi nghe về những giọt nước mắt lặng lẽ trong đêm khi người chồng sực tỉnh quơ tay vùi vính. Và ... giọt nước mắt tức tưởi ngay tối tân hôn khi lần đầu em phơi mở tấm-thân-mảnh-dẻ-đã-hứa-giữ-cho-tôi cho một-người-không-phải-là-tôi. Cơn đau xé thịt còn râm ran hoài như một nỗi tiếc không thôi. Em nói mà mắt nhìn thẳng tôi, trời ơi cặp mắt ba đào làm hồn tôi thủy táng. Tôi hiểu hết những lời em không nói. Tấm thân đàn bà của em như trái non chín tới đâu phải không có những thôi thúc thường tình khi chung đụng với chồng. Vậy mà sao những giọt nước mắt trái phận cứ ngược xuôi khi gối chăn xô lệch. Có phải cuộc tình đầu đời như cái bột son trên ngón cổ, còn đó như một khều gọi dai dẳng vào tấm lòng chung thủy của em. Em ngồi đó, trên cái ghế độc nhất kê sát cửa sổ, đằng sau em mặt trời chiều bầm đỏ như một niềm vui gượng gượng. Tôi nghe đau nhói giữa lòng ngực như ai đó đã bắn suốt một đường tên. Tôi khụyu chân xuống úp mặt vào giữa đùi em, chết lặng. Giọt nước mắt kèm lại như hạt mưa hè dậm dục sau mấy tầng mây nóng sốt. Em ôm lấy đầu tôi, bắt động và hoàng hôn xuống ngoài kia, chết điếng. Cả hai đã ngồi vậy thật lâu, thật lâu. Cho tới khi tôi đưa em về, con trăng héo uốn cong vòng như một lần môi trên gheo.

Sau lần đó, có lúc chuyện đi lại cũng thưa bớt như một cố tình dãn ra xa, cơn đắm đuối. Nhưng lần nào gặp lại rồi cũng chỉ thấy hối hả hơn, hơi thở gấp, tình nhân. Chúng ta quay quắt trong cơn đau dại của ngón tay nắn nít. Và tôi và em tan nát trong một tự chế đến nghẹn ngào.

Mà có phải chúng ta bội bạc gì nhau cho cam. Hai lần liên tiếp tôi từ chối chuyện đi khi em đã chạy vạy gọi gắm. Có điều gì như điệu thương khó trong mắt em đã cầm giữ tôi lại, dù ở lại chỉ để được cay đắng nhìn thấy nhau, đôi lúc. Em đã cần nhàn về sự gàn bướng của tôi nhưng em ơi trong cơn mắt buồn rầu tới xót ruột đó tôi thấy có điều gì in như lời cảm ơn nhỏ nhẹ giống khi xưa em đọc thơ tôi mà thấy mình trong đó. Chúng ta yêu nhau, chia sẻ luôn cả sự yếu đuối của mình em hả. Dầu vậy tôi rất bằng lòng có mặt để thờ trút cùng em cơn hấp hối của tình. Làm sao tôi đành đoạn bỏ đi khi cơn đau nhớ éo nhem mỗi lúc một trầm kha, nỗi ray rút từng xẻo và em ... em run rẩy như một cọng cỏ may giữa ngày gió lớn. Cùng lúc chung quanh em, xã hội đang biến thành rừng rú. Em bơ vơ, trợ trợ. Ở lại, tôi có làm gì được cho em, mặc kệ, tôi vẫn thấy yên lòng. Chúng ta đã mất hết, chỉ còn nắn nít lại chút tình, sao tôi không ở lại và bằng lòng đi trên nỗi đắng cay mình để em còn được một chỗ tin cậy. Và tôi, tôi còn được yêu dấu em muộn màng, dấu sao. Có đáng gì đâu em cuộc trốn chạy đó, loay hoay kiếm tìm gì ở bên kia khi ở lại bên này, em với hạnh phúc tôi.

Ngày tháng qua, tình cũ bén hơi như chất men làm dậy lên thứ rượu cường toan chuốt say những tình nhân buồn rầu. Chúng ta sẫm soi mỗi tình tuyệt vọng lộng lẫy đến không ngờ.

Hai năm đời thất ngật, em quyết định ra đi với tôi, lần thứ ba, sau khi chính quyền hăm he tập trung lại đám tù mới cải tạo về. Em gom góp chút tư trang mẹ để lại mua chỗ trên chuyến đi đêm hai mươi chín tết, năm đó. Giọng em run rẩy mà chắc quyết, rạch ròi cái chuyện sợ lại mất nhau, lần nữa. Chúng ta không ai xúi biếu ai, vừa rộn ràng vừa rầu rĩ chuẩn bị cho chuyến đi. Một tuần trước ngày hẹn, em đến mang cho tôi chiếc áo lính nhuộm đen mua ngoài chợ trời, dặn dò kỹ lưỡng về mấy chỉ vàng may dấu trong đĩnh áo. Anh mặc cái này để phòng hồ rùi ro thất lạc còn có chút đĩnh mà xoay sở tìm em. Em nói gọn băng. Giọng âm tình tuồng. Tôi không lạ gì cái tánh hay lo xa của em, gật đầu cho em yên lòng rồi với tay lấy cây đàn guitar cũ gảy vài đoạn nhạc xưa như vẫn thường làm mỗi bận em ghé thăm. Tiếng giầy tơ trầm hơ ảm căn gác trống. Cuối năm trời im, đêm lạnh thủy tinh. Em ngồi thu mình trong chiếc áo len đan trên góc chiếu trải sát vách nhà, tóc buột vén sau ót, dáng hờ hững xa đâu mà môi mắt dường như ân cần ở lại. Tôi đàn lang bang không đầu không đuôi. Một lát, không dừng nhạc chuyển sang một tình khúc rất quen làm em buột miệng hát theo ... Dựa vai nhau cho nhau yên vui ảm áp cuộc đời. Tìm môi nhau, cho nhau rã nát, rã nát tim đau. Vừa đôi tay, ước muốn tù đầy. Tóc rối bạc màu vết dấu tình sâu. Nhìn em, nhìn em giây phút, muốn nói yêu em... (**). Mấy ngón tay tôi bấm trên giầy đàn chọt đau buốt. Giọng nhạc trôi nổi quây trời lên mở kỷ niệm, trôi chìm. Con trăng tháng chạp xanh mượt trên môi em ướt rượt. Tôi buột miệng hát theo em ... Cho tôi xin em như gối mộng. Cho tôi ôm em vào lòng. Xin cho một lần, cho đêm mặn nồng. Yêu thương vợ chồng... (**). Có phải tại lời ca ? Hay tại màu trăng lạnh ? Hay tình cảnh bức thiết của chuyến đi ? Hay chính nỗi tuyệt vọng của chúng ta đã khiến tôi bỏ đàn vòng tay sang ôm cứng em vào lòng khi có một bóng nước long lanh nào đó chọt lặn tròn ra cuối khóm. Em lả người, khựng chịu. Tôi đỡ em nằm xuống chiếu. Và chúng ta hôn nhau, môi quấn quít nồng nàn, tay quấn quít thương nhớ. Xin cho một lần, cho đêm mặn nồng. Yêu thương vợ chồng. Điệp khúc dội lại trong đầu tiếng kêu ca của tình yêu bị ức hiếp. Năm ngón tay xoắn bung đuôi tóc cuốn ngược như bật vỡ một nghẹn ngào. Môi cào môi, rúc rĩa. Tay sục sạo, tìm nhau. Đêm hừng hực, đỏ trắng lên mình em, lênh láng. Bỗng nhiên ... bỗng nhiên, giữa lòng ta, mớ tơ vò kèm giữ chằng chịt bấy lâu bỗng đứt bứt trước cái viễn ảnh của chuyến đi sống chết. Hàng nút bóp bứt tung theo. Trăng rớt ngọc lên mình em, sóng sánh. Ngón tay tôi vô thức luồn vào chiếc khóa của cái áo nịt viền ren. Ngực trần. Đêm mở ra, thanh tân. Sâu dưới. Đêm khép lại, tận cùng. Trong nhau. Đêm vỡ sao, rạn rụa. Có một lúc con trăng trở tối, mà trong tôi, rực rỡ ngọc ngà em.

Lần đầu. Lần chót. Đêm trao thân tặng dữ thay lời tạ tình không nói được hay tại sự chọn lựa quá đốn đau mà em thế bù cho lời từ già. Dẫu sao hãy cho nhau sống một lần. Em hay tôi, ai đã nói trong cơn mê sáng.

Rời thôi. Tôi đi. Em ở lại.

Bên kia trời. Bên kia đời.

Mãi nhiều năm sau, giữa lưng chừng một giấc ngủ vùi, tôi cứ hay giật mình hốt hoảng ôm chầm lấy cái gối trống bên tôi, có dấu vết đã khô của những giọt nước mắt ứa ra khi nào không biết. Tôi sống vật vờ cùng với chiếc bóng tôi, những sớm mai mù mờ, những chạng vạng đồng thiếp ... chỉ để hỏi han lục tìm những chuyến người đi những chuyến người đến, đâu đó, trên mặt đất này ... Rồi nhiều năm sau nữa ... tôi vẫn hỏi han vẫn lục tìm ...

Em đã ở lại, không phải bên kia trời. Em ở lại, đến tận bên kia đời như để đền bồi ơn nghĩa. Ở lại, em với hết tình tôi.

Nhiều, nhiều năm sau nữa, khi đã biết chắc đau khổ là cái gì rất thật, tôi cứ lục tìm trong trí nhớ tôi, vẫn còn nguyên vẹn đó, con trăng tháng chạp xanh và lạnh, rọi bát ngát trên thân xác em trần trỗng cái bóng hạnh phúc lập lờ như một niềm bí ẩn. Hạnh phúc có phải là cái cho đi, cho hết.

Chỉ còn lại em, với niềm bí ẩn của riêng em.

Cao Vị Khanh

(*) Quê hương là người đó, thơ của Du Tử Lê và nhạc của Phạm Đình Chương (**)
Niệm khúc cuối, Ngô Thụy Miên